

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Historia Pelagiana Et Dissertatio De Synodo V.
Œcumenica In Qua Origenis ac Theodori Mopsuesteni
Pelagiani erroris Auctorum justa damnatio exponitur, &
Aquilejense Schisma describitur**

Noris, Enrico

Patavii, 1708

Cap. 18. Julianus Episcopus Eclanensis novus Pelagianus. Ejusdem Patria,
Parentes, Nuptiæ, Episcopatus, Hæresis exponuntur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-72486](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-72486)

nam, & Romanam Ecclesiam, in qua quidem Africani Pontificio primatui minimè restitere, immò Augustinus, uti ostendimus, Zosimi decreta inolitæ apud Afros consuetudini præponenda esse censuit. Etiamnum ex Adriani IV. Pontificis per Innocentium III. roborato privilegio inferior Siciliae clerus Romanam appellare non potest, & tamen non dubitat de primatu Romano; Profectò uti superius observavimus, Africani appellationes in rebus fidei admisere. Episcopis tamen Africanis licitum fuisse ad Romanam sedem appellare tradit disertè Augustinus Epist. 163. ubi agens de sententiâ latâ contra Cæcilianum à Secundo Tigitano Numidarum Primatè ait: *Neque enim de Præbyteris, aut Diaconis, aut inferioris ordinis Clericis, sed de collegis agebatur, qui possent aliorum collegiarum iudicio, præsertim Apostolicarum Ecclesiarum causam suam integram reservare.* Præterea cum Antonius Fussalensis in Numidiæ Synodo damnatus Romanum Pontificem Bonifacium appellasset, isto verò interim defuncto Cælestinus eandem appellationem admisisset, Augustinus Epist. 261. ad Cælestinum dedit, quæ enixè eundem deprecatus est, ne Antonius, si in illius favorem iudicaret, cum militari appariturâ Fussalæ restitueretur, non enim se pati posse dicebat, *publicas potestates, & militares impetus tanquam executores Apostolicæ Sedis sententiam.* Appellationes verò Episcoporum in eadem Epistola palam admittit: *Existat, inquit, exemplo ipsâ Sede Apostolicâ iudicante, vel aliorum iudicata firmante, quosdam pro culpis quibusdam nec Episcopali spoliatos honore, nec relictos omnimodis impunitos.* Hæc luculentissima Augustini testimonia posuerat Cardinalis Baronius, undè Apostata satis intelligere poterat, quali Augustinus esset ergà Romanam Sedem obsequio. Michael Roussellius lib. 4. Hist. Jurisd. Pont. pag. 499. putat, laudatas Africanorum ad Cælestinum literas esse suppositas, quòd in illis etiam Episcoporum Africae ad Romanum Antistitem appellationes interduntur; At veras easdem arbitror; Africani enim jura extendere conabantur, sed Augustinum in aliâ fuisse sententiâ ex memoratâ Epistola 261. nobis probatum est. Hæc quidem postea evenere, quæ tamen hic à nobis recitata sunt, quòd plenior Africanarum appellationum, de quibus hoc anno in Synodo ab Aurelio, Alipio, Augustino, aliisque actitatum fuit, notitia haberetur. At secutis temporibus non semel apud Romanos Pontifices Africani appellationes persecuti sunt; pertinebat enim Africa ad Patriarchatum Romanum, undè Urbis Antistitem uti supremum Ecclesiasticæ rei Principem quilibet jure optimo poterat ex eadem Provinciâ appellare. Sanctus Leo Magnus Epist. 85. ad Mauritianos ait; *Causam quoque Lupicini Episcopi illic jubemus audiri, cui multum, & sæpius postulanti communionem hac ratione reddidimus, quoniam ad nostrum iudicium provocasset, immeritò eum pendente negotio communionem suspensum &c.* Circumfertur Epistola Bonifacii II. in qua hæc leguntur: *Aurelius enim præfata Carthaginensis Ecclesiæ olim Episcopus cum collegis suis (instigante Diabolo) superbire temporibus Prædecessorum nostrorum Bonifacii, atque Cælestini contra Romanam Ecclesiam cepit.* Scripta est hæc Epistola ad Eulalium Antistitem Alexandrinum, cui narrat, Eulalium Episcopum Carthaginensem postliminio tandem in Apostolicæ Sedis gratiam damnato Aurelii, ac successorum facto rediisse. Verùm hæc literas commentitias esse rectè observavit Baronius ad hunc annum 419. pag. 456. quòd nullus tunc sederet

Alexandriæ Eulalius, sed Timotheus, itemque quòd tempore ejusdem Bonifacii regnante Gelimere Vandalorum Rege nec unus esset reperiri in Africa Catholicae communionis Episcopus. Primum quidem optimè rem conficit, addo etiam, nec Eulalium tunc sedisse Carthagine, sed Bonifacium, qui anno 523. electus fuit illius Ecclesiæ Antistes, & anno 535. ex Victore Tunonensi decessit; Alterum verò, quòd insignis Historicus scribit, admitti nullâ ratione potest, vivebat enim id temporis Bonifacius Primas Carthaginensis, Liberatus Primas Byzacenus, itemque Fulgentius noster Ruspensis, cæterique Africanarum Ecclesiarum Antistes, non enim Gelimer illos in exilium deportandos iussit. Præterea in eisdem literis scribit Bonifacius, unâ cum Eulalii Epistola se mittere etiam Justinii clementissimi Principis Orientis sacrarum literarum exemplaria; At biennio, antequàm Bonifacius Pontificatum iniret, Justinus & vivendi, & imperandi finem fecerat, obiit enim anno 527. Kal. Augusti, Bonifacius verò in Pontificem inauguratus est anno 529. IV. Kal. Novembris. Fœdis ergo mendaciis tota illa Epistola scater, neque Alipius, Augustinus, cæterique Collegæ cum Primatè Aurelio appellationibus transmarinis se se opposuere instigante Diabolo, sed antiquissimâ Africanarum Ecclesiarum consuetudine moti, quam ægrè ferebant Apiarii scelestissimi hominis conatibus primum infringi.

CAPUT XVIII.

Julianus Episcopus Eclanensis novus Pelagianus. Ejusdem Patria, Parentes, Nuptiæ, Episcopatus, Hæresis exponuntur.

Cum liber Sancti Augustini de Nuptiis, ac Concupiscentiâ delatus fuisset in Italiam, passimque in varia exemplaria spargeretur, Julianus Eclanensis Episcopus eundem quatuor libris impugnavit. Fatetur Hæreticus apud Augustinum lib. 1. Oper. Imperf. cap. 18. vivente Zosimo, nullum se in Pelagianâ causâ librum scripsisse, & in his quatuor Eulalianum schisma Catholicis objicit, quòd cum præfenti anno contigerit, vel hoc ipso eodem anno, vel sequenti Julianus manum stylo admovit, iudicatam causam per summam audaciam retractaturus. Cum verò hic linguarum peritiâ, ingenii acumine, orationis elegantia, librorum copia, ac conceptâ præsertim contra Augustinum rabie cæteros Pelagianos longo post se intervallo reliquerit, ad alia properantem in sui consideratione remoratur. De Juliano Patriâ, ac sede Episcopali inter Scriptores non convenit, & uti olim septem urbes de natali solo Homeri poetarum Græcorum Principis contenderunt, ita Juliano septem seu patrias, seu sedes Ecclesiasticas assignari video. Gennadius in lib. de Script. Illustr. cap. 45. Julianum Capuanum Episcopum dicit, cui Baronius, Ughellus, aliique frequentius adhæserunt. Gelasius in Decreto de libris apocryphis, itemque Beda in Præfat. in Cantica *Celanensem* eundem faciunt. Petrus Diaconus in fine lib. de Incar. & Grat. *Edanensem* illum vocat. Vignierius in Præfatione ad Opus Imperfectum Sancti Augustini tradit, eundem natum *Celia* in Apuliâ. Holstenius, ac Rosuveydus, hic in Notis ad carmen 14. Paulini, ille in Notis ad Italiam Cluverii *Celennensem* in Campaniâ Julianum pronunciant. Nonnulli ex Prosperi depravato Chronico *Artelensem* fuisse contendunt; est autem Atella Neapolim

Neapolim inter, & Capuam, *Aversa* Italis vulgò nuncupata. At ex melioribus codicibus Scaliger, ac Pontacus ita in Prospero legunt ad consulatum Theodosii Augusti XVII. *Hac tempestate Julianus Eclanensis jactantissimus Pelagiani erroris assertor &c.* Vossius lib. 1. Hist. Pelag. cap. 6. *Heracleensem* illum dicendum esse suspicatur. Has inter opiniones non recenseo, quòd lib. 2. de Vitâ Sancti Augustini Gallicè scriptâ à Claudio Maimburgio cap. 11. Julianus Patavii, ubi hæc ipsa conscribimus, Episcopus asseratur, Typographi enim fortè error fuit. Verùm ex Mario Mercatore Juliani Antagonistâ lis ex parte finem sortitur, nam pag. 13. Codicis Vaticanî cap. 9. laudati ait: *Simul admonere volens, Julianum etiam Episcopum oppidi Eclanensis hæreticum Pelagianum, seu Cælestianum hunc secutum esse Theodorum &c.* Quare Prospero concinit, qui itidem & ipse Juliano convixit; & sanè codices Gelasii, Bedæ, ac Petri Diaconi depravati sunt unius literæ transpositione, vel conjunctione; etenim in voce Celanensi e per imperitiam Amanuensium post e ponitur, quæ litera si præponatur ee lanensem leges; in codice verò Petri Diaconi, ubi Edanensis appellatur litera d dividenda est in e, & l, quæ perperam junctæ errorem continent: hæc minuta adnotare libuit, ut ex communi veterum sententiâ Julianus Eclanensis Episcopus appareat. Illustrissimus Suaresius Augustini studiosissimus in Dissert. 2. de Opere Imperfecto Sancti Doctoris pag. 19. scribit, Julianum *Eclanensem Episcopatum obtinuisse*, qui quidem doctissimus, raræque eruditionis Antistes Juliani sedem mihi primitus indicavit, antequam in Mercatoris codicem incidissem. Fuit Eclanum, seu Eclanum antiqua Hirpinorum urbs Plinio, Ptolomæo, Ciceroni, aliisque memorata, distans Benevento ex itinerario Antonini M. P. XV. seu ex tabulis Peutingerianis XVI. Camillus Peregrinus in eruditissimis Commentariis de Ducatu Beneventano pag. 15. scribit, Eclanum postea Frequentum dictum fuisse, quod anno 986. terremotu dejectum, ut ait Ostiensis in Chronico, dein ob bella propemodum civibus viduatum anno 1465. die 7. Maji Sedem Episcopalem amisit, atque in Abellinensis Episcopi jurisdictionem transiit, ut ex Tabulis Ughelli tomo 8. Italiæ Sacræ intelligitur. At Lucas Holstenius in Frequenti territorio propè Mirabellam fuisse Eclanum contendit, ubi etiamnum antiquorum mœnium ruinæ visuntur, in quibus nobiles statuæ repertæ sunt, & à Prorege Neapolitano in Hispanias transmissæ; addit posteriori ævo Quintodecimum fuisse appellatum, cujus mentio fit in Actis Sancti Mercurii Martyris, ac postea à Constantino Græcorum Imperatore funditus eversum anno 669. in Notis ad pag. 1203. Italiæ Cluverii. Verùm in Chronico antiquo Beneventano Monasterii Sanctæ Sophiæ in calce Tomi 9. Ughelli non semel Quintodecimi mentio habetur, pag. 620. *Qui habitare videntur in Decimo-Quinto loco, qui Pontilia dicitur*; Insuper quædam donatio ibidem recitatur facta anno 17. Radelchis Principis Longobardi indictione 3. Julio mense; Radelchim Beneventi dominum Leo Ostiensis lib. 1. cap. 31. memorat anno 851. indictio verò tertia currebat Julio mense anno 855. quo anno adhuc extabat Quintodecimum. Eclanum verò Quintodecimum dictum fuisse cum eodem Holstenio affirmo; is enim ea loca præsens diligentissimè exploravit, & distantia à Benevento hoc ipsum comprobatur, nam Frequentum inde M. P. XII. circiter distat, Eclanum verò XV. undè Quintodecimum

postea appellatum. Certum tamen est, Episcopalem Sedem Eclano destructo Frequentum, vulgò *Frigento*, fuisse translata, ut planè idem antea Eclanensis, qui postea Frequentinus Episcopus fuerit. De patriâ verò Juliani non constat; Attellanensem fuisse scribit Baronius ad Annum 430. Num. 6. Verùm non in Campania, ubi Attella sita est, sed in Apuliâ eundem natum disertè tradit Sanctus Augustinus lib. 6. Oper. Imperf. cap. 18. *Neque enim, inquit, quia te Apulia genuit, ideo Penos vincendos existimas gente, quos non potes mente.* Cum verò sciamus, urbes antiquitatis doctissimos cives in Episcopos elegisse, Eclani pariter natum Julianum suspicor; alteraque conjecturâ id ipsum indicatur, quòd Æmilius Beneventanus filiam Julianum in vicinâ Urbe degenti, ac proinde sibi satis, superque noto despondit; Neque quis repugnet, quòd Augustinus gente Apulum Julianum dixit, cum Eclanum in Campaniâ fuerit, ut ex itinerario Antonini patet, ubi ait; *ACapua Equo Tutico M. P. LIII. ubi Campania limitem habet*, distat autem Equus Tuticus à Benevento intrâ Hirpinos M. P. XXI. Nam Hirpini medii sunt inter Campaniam, & Apuliam, undè modò Campaniæ, modò Apuliæ deputati. Servius Lib. 7. Æneid. Hirpinos intrâ Apuliam locat, & Vossius lib. 1. Hist. Pelag. c. 6. Eclanum Apuliæ Peucetiae oppidum dicit, laudatque *veteres, & recentiores Geographos*; Ex divisione verò Adriani Eclanum, & Beneventum ad Campaniam pertinebant, undè leguntur Beneventi Epigrammata inscripta Consularibus Campaniæ.

T. AVONIO MARCELLINO.
V. C. CONS. CAMP. PATRO
NO DIGNISSIMO. OB. IN
SIGNIA BENEFICIA. QUI
BUS. LONGA. POPULI. TÆ
DIA. SEDAVIT. UNIVER
SA. PLEBS. BENEVENTA
NA. CENSUIT. PONENDAM.

Item aliud.

CLAUDIO JULIO
PACATO. V. C. CONS. CAMP.
OB. ÆQUITATEM. JUDICII
ET PATROCINIA. JAM. PRIVATI.
ORDO. BENEVENTANUS
PATRONO. POST FASCES DEPOSITO
CENSUIT COLLOCANDAM.

Prior inscriptio recitatur à Grutero pag. CCCLXXI. altera verò pag. CCCCXXV. Hinc Julianus etiam à Bedâ dicitur *Episcopus à Campania*, & in Codicibus melioribus Gennadii teste Peregrinio Julianus Episcopus non Capuanus, sed Campanus asseritur, Trithemius etiam Julianum Episcopum Campanum vocat; undè & Prosper Julianum itidem Campanum appellat in Epigrammate contra Sancti Augustini detractorem.

*Aut hunc fruge suâ æquorei pavere Britanni,
Aut huic Campano gramine corda tument.*

Quâ phrasi Pelagium, ac Julianum designavit. Atque hæc de Patriâ, & Ecclesiâ Juliani Episcopi. Idem nobili familiâ ortus fuit, patre Memorio, matre Julianâ, à quâ & nomen sortitus est; Hæc illi exprobrat Marius Mercator pag. 5. ejusdem Codicis. *Tunc senex, ac beata recordationis Memoris Episcopi filius? Tu Juliane primario semina, & quâ nihil honestius inter reverendissimas matronas invenias, utero editus? Neque hinc placet correctio Baronii, qui non Memorem, sed Memorium Juliani Patrem dicendum*

endum contendit, nam Augustinus quoque, & Paulinus, ut patebit, eundem Memorem etiam nominarunt. In sacris Captianæ Ecclesiæ tabulis Memorius inter illius Urbis Episcopos recensetur, quod in Italiâ Sacra Ughelli apparet, ex quibus tamen Memorii successor Julianus expungendus est, ac inter Frequentinos Episcopos, ut eâ tamen dignitate indignus, reponendus. Erat Memorius Sancti Augustini inter paucos amicus, ut constat ex Epistola Sancti Doctoris 131. ad illum scriptâ, alterius etiam Epistolæ ad eundem datæ mentionem facit Possidius in Indiculo. Audiatur Augustinus lib. 1. contra Jul. cap. 4. *Ego certe beatæ memoriæ Memoris Patris tui non immemor, qui mecum non parvam inierat amicitiam colloquio litterarum, teque ipsum mihi carissimum fecerat &c.*

Julianus adolescens latinis juxtâ, ac græcis literis operam dedit teste Gennadio laudato cap. 45. Rhetor peritissimus dicitur à Beda in Præfatione ad Cantica, additque ex conjecturâ Vossius, ut Romanus Demosthenes haberetur vulgò; Et sanè ejusdem eloquentiam pomposam, ac phaleratam fuisse ex fragmentis Operi Imperfecto Sancti Augustini insertis intelligimus. Juvenis nobilissimam uxorem duxit Emilii Episcopi Beneventani filiam, qui dudum ab Innocentio Papa in causâ Chrysofomi cum literis ad Anysium Thesalonicensem totius Illyricianæ dioceseos Apostolicæ Sedis Vicarium, & ad Atticum C. P. missus fuerat, ac Eudoxiâ jubente in carcerem detrusus quarto demum mense dimissus re infectâ in Italiam redierat, quæ pluribus prosequitur Metaphrastes apud Surium die 27. Januarii cap. 128. de Vitâ Chrysofomi. Celebres sanè evasere Juliani nuptiæ ob epithalamium, quod illarum occasione cecinit Sanctus Paulinus Episcopus Nolanus. Do nonnulla carmina, quorum priora sic corrigenda arbitror.

Insula Pontifices divino jungit honore,

Humano pietas jungit amore Patres.

Hanc Memor officii, nec immemor ordine recto

Tradit ad Emilii pignora cara manus.

Ille jugans capita amborum sub pace jugali

Velat eos dextrâ, quos prece sanctificat.

Posteâ utriusque Antistiti Sponsorum parenti longam nepotum seriem auguratus, addit:

Castâ, sacerdotale genus ventura propago,

Et domus Aron sit tota domus Memoris.

Erât verò Julianus Clericus Lectoribus adnumeratus, cum uxorem duxit, unde canit idem sacer Poeta.

Clericus uxorem Christo comente decoram

Diligat, & pulchram lumine cordis amet.

Auxilioque viri divino munere factam

Lector caelesti disceat ab historiâ.

Lectores in plerisque Ecclesiis uxorem ducebant, ut patet ex canone 14. Synodi Calchedonenfis, de quâ re in Concilio Carthagenensi celebrato Cæsareo, & Attico Conf. cap. 19. extat hic canon: *Lectores cum ad annos pubertatis venerint, cogantur aut uxores ducere, aut continentiam profiteri.* Lege novellam Justiniani ad Joannem Præfectum Pr. lib. 1. cod. tit. 3. cap. 45. Uxor Juliani ex Paulini epithalamio Ia vocabatur, estque hujus nominis femina apud Terentium in Adelpho, & sancta Martyr in Romano Martyrologio 4. Augusti, cujus templum vetustate collapsum Justinianus restituit ex Procopio Lib. 1. de Ædificiis ejusdem Imperatoris. Verum Julianus vel mortuâ uxore, vel ex mutuo consensu ab eadem se junctus, Diaconus consecratus est, quo tempore Sanctus Augustinus Epistolam 131. ad Memorium scripsit, in quâ ægrè se ferre testatur, Julianum

adolecentem tanto studio liberalibus disciplinis vacare, additque hæc ista, quæ in eximiam Juliani commendationem veniunt, loquens de sex libris musicæ ad Memorium unâ cum eadem Epistolâ missis: *Nam superiores quinque dixi filio nostro, & Condiacono Juliano; quoniam & ipse jam nobiscum commilitat, lectione, & cognitione digni videbuntur. Quem quidem non audeo dicere plus amo, quam te, quia nec veraciter dico, sed tamen audeo dicere, plus desidero, quam te, rogatque Memorium, ut ad se in Africam Julianum mittat.* Profecto Sanctus Doctor tanto amore Julianum profecutus est, ut eidem mille postea conviciis in se debacchanti, hæc responderit: *Ego quidem pro dilectione, quæ mihi est erga te, quam Deo propitio quibuslibet conviciis absit, ut de medullis mei cordis extirpes, mallet filii Juliane, ut juvenute meliore, atque fortiore te vinceret.* Julianum verò antè hæresim in Africam transfretasse patet ex lib. 5. Oper. Imperf. cap. 26. ubi hæc ejusdem verba leguntur: *Nam cum antè hos annos essemus Carthagini, à quodam mihi honorato homine necessario tuo Manichæo aequè, sicut Epistolæ nostræ indicant, id ipsum propositum est &c.* Hic tamen textus ita restituendus est: *à quodam mihi Honorato homine necessario tuo Manichæo aequè, sicut Epistolæ vestre indicant.* Hic enim est ille Honoratus, ad quem Augustinus scripsit librum de Utilitate credendi, ut eundem à Manichæo ad verum dogma revocaret. Appellat autem Julianus etiam Epistolam Augustini 120. ad eundem Honoratum jam Catechumenum, in quâ fuscè contrâ Pelagianos disputat. Lib. 1. cap. 7. Idem Julianus adhuc juvenis Eclanensis Ecclesiæ in Hirpinis Antistes ab Innocentio Papa consecratus fuit, quo superstitè nihil contrâ latam ab eodem Pontifice contrâ Pelagianos sententiam tentavit. Scribit Marius Mercator in Commonitorio ad Theodosium: *Prædicti sanè Cælestius, & Pelagius non tunc primò à Sanctæ memoriæ Zosimo videntur esse damnati, sed ab eius Decessore sanctæ recordationis Innocentio, à quo & Julianus fuerat ordinatus, quippè post illorum damnationem usque ad prædicti Innocentii Episcopi excessum è vitâ in ejus communiōne permanens, & perseverans in sincerâ sententiâ, & communicans damnatori prædicto, & ipse quoque sine dubio Pelagium, Cælestiumque damnavit.* Sub Zosimo cum in Urbe de peccato originali disputaretur, Julianus, qui Romæ tunc erat, liberè pro hæresi loquebatur; horum auctor venit Mercator pag. 7. Commonitorii ad Pintam: *Meminimus enim, inquit, tempore, quo præsens in Urbe Româ cum participibus hujus amentissimi erroris tui in nonnullis simplicioribus Ecclesiæ ventilabas, qualiter interrogabas, quid est peccatum, inquires, malumne aliquid, an bonum? malum utique respondebatur tibi: Ad hæc addebas, Deus ne hujus mali auctor, & opifex? absit, absit &c.* Cum verò à Zosimo Pelagiani damnati fuissent anno 418. atque eâ de re per universum orbem encyclicas ad Episcopos misisset, Julianus renuit in eorundem damnationem consentire, quo tempore Pelagianum dogma non ex toto sectabatur, sed mortem ex peccato Adæ humano generi inflictam in Epistolâ ad Zosimum palam confessus est; Hoc testatur Mercator pag. 6. Vaticanæ Codicis: *Audi nunc, ait, & tu, & qui me, & te dignanter habuerint legere, quid contrâ hunc sensum tuum impiissimum, pravissimum, impudentissimum, petulantissimumque olim ipse pronunciaveris in Epistolâ videlicet tuâ, quam ad Sedem Apostolicam illo tempore ausus es mittere, quando conventus detrectasti cum universâ Ecclesiâ per totum orbem Pelagium,*

Pelagium, Cœlestiumque damnare, quæ antequam in manus sancti illius Romano Eccl. sive veniret An. stitis, te agente à nomullis à te deceptis per totam penè Italian circumlata est, & tanquam magnum aliqua multorum auribus insinuata cognoscitur, ibi namque inter cætera ita ais: Qui est igitur assertor, quòd neque per mortem Adæ omne genus hominum moritur, neque per resurrectionem Christi omne genus hominum resurgat, contrà Apostolum sentit dicentem: Sicut in Adam omnes moriuntur, sic in Christo omnes vivificantur &c. Et pag. 10. appellans eandem Juliani Epistolam ait: *Quæ ut memoravimus ad sancta memoria Papam Zosimum missa est, displicet tibi, tumque condemnas, qui sentit, Adam mortalem factum, qui sine peccaret, sine non peccaret, fuisset moriturus, & ais, nec hoc esse ratione subnixum, credo enim inquis, immortalem quiddam factum, sed qui, si non peccasset per gustum ligni, vitæ posset virtutem immortalitatis adipisci, &c.* Verùm in libris postea editis obliuata negavit, Adam sine peccato non fuisse moriturum, addens tamen leniter fuisse moriturum teste Augustino lib. 6. Oper. Imperf. cap. 27. Julianus fatetur apud Augustinum lib. 1. Operis ejusdem cap. 18. duas se ad Zosimum literas dedisse: *Ad Zosimum, inquit, quondam illius Civitatis Episcopum super his questionibus duas Epistolas destinavi eo tempore, quo adhuc libros exorsus non eram.* Scripsit itaque Julianus quatuor libros contrà prius volumen Sancti Augustini de Nuptiis, ac Concupiscentiâ initio Pontificatus Bonifacii, nam uti diximus ex Augustino, in illis Eulaliani schismatis mentionem fecit.

Et quiddam Pelagio, ac Cœlestio à Zosimo, & ab Honorio proscriptis, ac tot fulminibus circumquaque strepantibus territis Julianus Eclanensis Pelagiani belli summâ in se susceptâ, desperatis suorum rebus opem laturus, in unum Augustinum furibundus infremuit, proclamans: *Majoris sibi esse apud Deum gloriæ destitutam veritatem tueri:* apud Augustinum lib. 2. contrà Jul. cap. 10. Primi autem Juliani impetus fuere contrà laudatum librum Sancti Patris ad Valerium Comitem missum; Porro tantâ superbiâ tumidus in arenam descendit, ut Augustinum Goliath, se verò Davidem appellans, Virgiliano carmine Sanctum Doctorem ad monomachiam provocarit: *Oblato placuit componi fœdere bellum, ut pugnas omnium conventio nostra dirimeret:* apud Augustinum lib. 6. cap. 8. Totus verò in eo est Julianus, ut probet, Augustinum nuptias damnare, filios recens natos Diaboli opus asserere, Deum hominum conditorem negare, liberum arbitrium fato subdere, mali naturam à Manichæis fictam iterum in Ecclesiam invehere, contendens nullum contrahi ab infantibus originale delictum, concupiscentiam esse bonam, neque ex peccato ortam, naturales esse miseras, ipsamque mortem. Quid plura? latam contrà Pelagianos ab Honorio Imperatore legem pro se, suâque sectâ facere mentitus est, quem Augustinus his lepidè postea irrisit: *Verùm si Dei legem non sicut se se habet, sed sicut vobis placet, intelligitis, quid mirum si & de lege Imperatoris hoc facitis?* Lib. 3. contrà Jul. cap. 1. In illis verò quatuor libris ea ferè Julianus inculcat, quæ Theodorus Mopsuestenus in quinque contrà Hieronymum, & Augustinum voluminibus dudum scripserat, quæ credibile est, Julianum accepisse ab Anniano Diacono Pelagiano, cum ex Oriente paulò post Diospolitana Synodo præstitit, nam de Anniano hæc scribit Hieronymus: *Quid quid enim in illâ miserabili Synodo Diospolitana dixisse se denegat, in hoc*

De Anniano Pelagiano Baroni, Vossii, ac Jansenii divinationes. Sigeberti, itemque Haberti de eodem dicta corriguntur. Sanctus Eusebius Cremonensis Pelagianos insequitur. Moritur Divus Hieronymus. Vincentius Victor ab Augustino impugnatur. Fastidius Episcopus in Britannia Pelagianizat.

Uo illi divinæ gratiæ defensores Augustinus, & Alipius de damnatâ ubique tum in Africâ, tum in Italiâ à Synodis, Pontifice, atque ipso etiam Honorio hæresi Pelagianâ literas ad Hieronymum dederant, illud etiam ab eo quærentes, num Anniani libros, quos contrà Epistolam ipsius ad Ctesiphontem publicaverat, confutasset; his verò literis respondit hoc anno Hieronymus, nam Epist. 24. apud Augustinianas tradit, se ob Eustochii nobilissimæ Virginis mortem penè dolore confectum, ne dum à libris conscribendis avocatum; obiit verò Eustochium hoc ipso anno 28. Septembris. Cæterum in eâ Epistolâ sanctissimus senex, & emeritæ militiæ Dux recentem victoriam contrà Pelagianos utriusque gratulatus, ait: *Testem invocans Deum, quòd si posset fieri, assumptis alis columbæ vestris amplexibus implicarer, semper quidem pro merito virtutum vestrarum, sed nunc maxime, quia cooperatoribus, & adiutoribus vobis hæresis Cœlestina jugulata est, quæ ita infecit corda multorum, ut cum superatos, damnatosque esse se sentiant, tamen venientium non omittant, & quod solum possunt, nos oderint, per quos putant, se libertatem docenda hæreseos perdidisse:* De Anniani verò libris respondet, accepisse se quiddam illos ab Eusebio presbytero, & vel adversâ valetudine, vel morte Eustochii ingenti adeo dolore correptum, ut contemendos petulantissimi Sicophantæ insultus putarit; vitâ tamen superstitè obviam se hæretico iturum, meliusque hoc fieri posse ab Alipio, & Augustino, ne ipse Epistolæ ab se prescriptæ defensionem adornans sua laudare cogeretur. At quinam iste Annianus fuerit, diversæ sunt Auctorum divinationes, cum Anniani Pelagiani scripta nusquam legerint. Baronius ad Annum 417. num. 16. putat, errorem codici irrepisse, ac loco Anniani Valeriani nomen substituendum; etenim cum Eusebius de Valeriano ad Cyrillum scripserit, de eodem ad Hieronymum etiam literas dedisse arbitratur. Vossius lib. 1. Hist. Pelag. cap. 6. Julianum Pelagianum intelligi suspicatur, qui initio hæresis sub Anniani nomine veluti casside tectus in aciem prodierit. Jansenius existimat, à Hieronymo Pelagium designari, etenim familiare illi fuit, ridiculis, ac fictis nominibus suos hostes delineare, sic Rufinum, Grunnum, Scorpionum, Hydram ignominia causâ nominat. Usserius cap. 10. rem sub dubio relinquit. Miror, hos Scriptores Annianum neque ex Epistolâ apud Bedam, neque ex Præfatione in homilias Chryostomi cognovisse. Is unus fuit è præcipuis Pelagianæ scholæ magistris, cujus operâ primùm Pelagius, dein Orontius Episcopus ad sectam promovendam usi sunt. Erat Annianus Diaconus, atque ob latinæ, græcæque linguæ peritiam magnâ in æstimatione à Sectariis habebatur. Pelagii lateri adhærens in Asiam se contulit, suamque eidem operam in Diospolitana Synodo præstitit, nam de Anniano hæc scribit Hieronymus: *Quid quid enim in illâ miserabili Synodo Diospolitana dixisse se denegat, in hoc*